

## **A MESTER NYOMÁBAN**

**Falunk híres lelkésze Gonda Balázs, még nem is sejthette, hogy annak a gyermeknek, akinek 1879. augusztus 4-én a berceli kis templomocskában a fejére keresztvizet csorgatott, az Úr Isten egy nagy küldetést adott. Akit keresztelt, Ő maga is keresztelni fog, sőt egy egész egyházkerület vezetésére hívja el egykor az Isten.**

*Farkas István -vagy ahogyan később nevezték- a falujáró püspök életében meghatározó tényező volt szülőfaluja és népe szeretete, amelyet élete végéig fontosnak tartott. Az első Korinthusi levél Szeretett himnuszának szavai pataki diáksága alatt is és élete végéig elkísérték lépteit, sőt még tovább.*

Halála után előkerült mindkét végrendelete. A családi végrendelet mellett volt egy másik, az egyházkerület lelkészeihez intézett végrendelete (még 1938-ban készült), amely többek között az alábbiakat tartalmazza:

*„Egy pár szó utolsó utamról Hozzatok is, akiket igazán szerettem!  
Ha meghalnék, egyszerű legyen a temetésem; ne dicsérjeteek engem, mert csak a kötelességemet végeztem minden időben.*

*Olvassátok fel a szeretet himnuszát (I. Korinthusi levél 13. rész), ez az Ige magyarázat nélkül is elmondja, hogy nem halnak meg azok, akik szerették, és én nagyon szerettem az embert, a testvért. Ha keresi valaki majd a boldog embert, vezessétek el a síromhoz és én onnan is csak szeretni fogok . . .*

*...Ha meghalok, üzenjeteek el minden faluba, ahol mint püspök jártam... Hozzanak egy-egy szál virágot minden faluból! ... Az egyszerű, falusi magyar fajta embereket igen szerettem...  
Kössenek bokrétát mezei virágból, ha tél volna, egy-egy ablakban nyíló muskátli virágot hozzanak, — olyan jó lesz aludni a virágok alatt annak, aki nem tett mást soha, mint csak szeretett . . .*

*Ez a jámbor óhajta annak, aki szeretett Titeket és gyülekezetét s abban volt nagyon boldog, hogy a Krisztus szerinti békét kereste és szolgálta egy életen át  
... A Mester nyomában igyekeztem járni, tökéletlenül, de jóakarattal . . . Nekem a halál azt jelenti: Hazamenni! . . . Isten áldása legyen mindnyáján Veletek! ..."*

Natkó Zoltán

Forrás:

Magyar Élet, 1941. november 11. 4.p